

PULA

Náczyhegyi Tükör-Spiegel

XXVI. évfolyam

1. szám

Pula, 2015. július 25., szombat

Pula, Náczyhegy 2015

„Minden jó rendtartásnak feje és fundamentuma az isteni félelem és tisztesség”

(A szőlőhegy 1817-ben írott törvénykönyvéből)

Helytörténeti folyóirat

Megjelenik minden évben július utolsó szombatján

Kiadja a Pulai Náczyhegy Kertbarát és Tájgondozó Egyesület (PUNKTE)

Főszerkesztő: Nagypál Gábor

Szerkesztő: Nagypál Szabolcs

Nyomtatás: Nagypál Csanád

Előszó

Kedves pulaiak és nárczihegyiek, kedves olvasók!

A falunk életében a 2015-ös, azt hiszem, nagyon emlékezetes év lesz.

Megtanultuk, hogy az égiek kénye-kedve szerint jöhet szárazság után özönvíz, és ezután ismét özönvíz, és megint.

Sajnos, az ilyesféle helyzetekre tulajdonképpen lehetetlen fölkészülni, hiszen a néhány óra alatt lezajló villámárvízre még a hivatásosok is csak néznek.

Rengeteget tanultunk a saját bőrünkön. És, őszintén szólva, e tananyagot szívesen mellőztük volna.

Ezúton is szeretnék nagy köszönetet mondani mindenkinek, pulainak és nem pulainak, aki részt vett a védekezésben, és segítette a kárelhárítást.

A több mint ötven évvel ezelőtti áradás és a mostaniak csakis a különböző mesékben szerepeljenek Pulán az elkövetkezendő száz esztendőben.

De most evezzünk más vizekre. Az őszi önkormányzati választások után az új testületnek nincsen könnyű dolga.

A szétváló közös hivatal és a hivatal helyi viszonyokat jól ismerő, tapasztalt dolgozóinak az elvándorlása szinte megbénította az önkormányzat működését.

E háttérrel szinte lehetetlen volt tervezni és kivitelezni bármit is a testületnek. A többszöri személycserék után talán már látjuk az alagút végét.

Bizonyára nagyon sokan vártak különböző gyorsabb változásokat, a fiatal testületnek azonban mindjárt igen komoly nehézségekkel kellett szembenéznie.

Ennek ellenére a hagyományos programok (a Karácsony, az Idősek napja, az autóbusszos kirándulás) megtartásával és a kézműves foglalkozásokkal igyekeztünk a hagyományaink folytonosságát biztosítani.

Fontosnak tartottuk a közbiztonság javítását, ezért együttműködési megállapodásokat kötöttünk a nagyvázsonyi és a kapolcsi lovas polgárőrszervezetekkel. Ezzel biztosítottuk az egész éves jelenlétüket.

A faluképet szeretnénk virágosabbá és világosabbá tenni, ami néha a hozzánk nőtt beteg,

száraz és veszélyes fák kivágásával járhat. Igyekszünk pótolni őket.

Nagyon régi vágya az autóbusszal utazók embereknek egy váróterem, Veszprém irányában. Ehhez azonban mindenképpen pályázati forrás szükséges.

Sajnos, falufejlesztésre kevés pályázatot írnak ki, de igyekszünk megoldást találni a mielőbbi megvalósulásra.

Az árvíz idején a Kab-hegy irányából jövő víz megrongálta a temetőhöz vezető utat. Ennek rendbetétele remélhetően hamarosan megoldódik.

Bizonyára még jócskán lesznek botladozó lépéseink, ezért sokszor fogjuk hallani, hogy „nem így kellett volna” vagy „miért nem inkább úgy”.

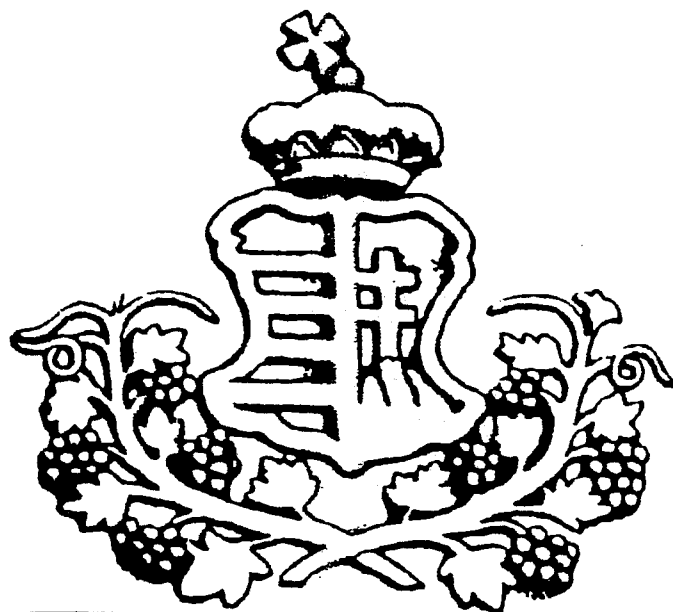
A nyílt testületi üléseinken mindenkit szeretettel várunk; itt mindenféleképpen, a fogadóórákon azonban – és akár az utcán is – várjuk az érdeklődésüket, vagy éppen a javító szándékú ötleteiket.

Remélem, jövőre nem kell rossz hírekkel kezdeni a beszámolómat.

Ezúton is jó egészséget és jó termést kívánok mindenkinek!

Pula Község Önkormányzatának Képviselőtestülete nevében:

SZENGER István
polgármester

Köszöntő

A szerkesztőség nagy szeretettel köszönti a Náczihegyi Tükör-Spiegel olvasóit.

Immáron huszonhatodik alkalommal jelenik meg kiadványunk, amelynek minden egyes cikkét pulaiak, vagy Pulához kötődő és Pulát nagyon szerető barátaink írták. Ez így volt kezdetektől fogva.

Kedves népművelő barátunk mondta – végiglapozva a korábbi példányokat – hogy jövő pulai ifjúsága részben e kiadványból fogja megismerni a környék természeti leírását, a korábbi századokra vonatkozó történelmi emlékeket, és az elmúlt negyedszázad helyi történéseit. Kevés kis falu tudja ezt önerőből fölmutatni.

Köszönet illeti a mindenkori pulai polgármestereket.

A kezdeményező és rendkívül szorgalmas cikkíró REMÉNYI Antalra, Tóni bácsira mindig számíthattunk.

KERTÉSZ Lajos rendszeres vezércikkei összefoglalták az előző év pulai eseményeit, és néki köszönhetjük, hogy az összes példány fölkerült a világhálóra.

Köszönöm SZENGER Istvánnak, hogy a legelső szóra vállalta az idejű vezércikknek a megírását.

Az idejű lap összeállításakor tulajdonképpen a bőség zavarával küzdöttünk. Köszönjük minden munkatársnak, aki nyilván az egyéb elfoglaltságai mellett vette a fáradságot és leírta a gondolatait.

Reménnyel tölt el, hogy a fiatal és tenni akaró képviselőtestület is a támogatásáról biztosított.

Külön köszönet illeti BÚS Máriát, aki a beszámoló megírásával, a széleskörű szervezési munkájával, a náczihegyi ünnep műsorának összeállításával a legnagyobb részt vállalta a munkából.

Biztatni szeretnék mindenkit, időseket és fiatalokat, hogy írják le az emlékeiket, az élményeiket, a családi történeteiket; vagyis mindent, ami Pulához, a Náczihegyhez, a környékhez kötődik.

A huszonhatodik kiadványt a huszonhetedik, és remélhetőleg még a továbbiak is követhetik.

A reményeink szerint majd jelentkezik egy új és ifjú szerkesztő, aki átveszi a stafétabotot, a Náczihegyi Tükör-Spiegel pedig ekképpen tovább él.

NAGYPÁL Gábor

A pulai Náczihegyről (Beszéd 2014. július 26-án, az Ignác-napi ünnepségen)

Tisztelt hölgyeim és uraim, azaz kedves pulaiak, kedves pulai bebírók, és kedves vendégeik!

Mindenekelőtt, hadd köszönjem meg a meghívást, hogy együtt ünnepelhetek Önökkel. Köszönöm a szentgáli táncegyüttesnek is a műsorát.

Még a nevük is vidámít, hát még a műsoruk! Láttam, nemcsak az én két ballábam indult volna táncra, hanem az önöké is, és így van ez rendjén.

Igazi élmény volt, Isten áldja értük a táncosokat és vezetőiket, BODOR Botondot és BODOR Károlyt!

És köszönöm, már így előre, a következő, a szervezők által igazán nagy gonddal összeállított további programot.

A hegy ünnepe ekként lehet az egész falué és minden korosztályé. Kíváncsian várom a kánikulában a lelket érzésekkel telten melengető műsort.

Éppen ezért ígérem meg azt, hogy a köszöntőm nem lesz órányi, de még félórás sem, csupán tíz percre kérem az Önök megtisztelő figyelmét.

Ennyi bevezető után pedig végre jöhet a köszöntő. Egy majdnem náczihegyi birtokos valomása a hegyről, a faluról, és az élet, az egyetlen életünk kisebb-nagyobb örömeiről.

Tudjuk a költőtől, hogy vannak vidékek, gyönyörű tájak, ahol a keserű a szánkban édessé izesül.

Igen, vannak ilyen vidékek, ezt KÁNYÁDI Sándor megerősítette bennünk a költészetté nemesült szavak erejével, 1974-ben írott emblematikus versével.

Nekem ilyen vidék a Náczihegy és maga a falu, Pula, és ezt nem a mai kötelező udvariaság diktálja a számomra.

Érzem, sőt tudom, Önöknek is, hisz azért vannak itt, mert nagyon jó itt lenni, szorosán kötődve a faluhoz, a hegyhez, a hozzájuk fűző emlékekhez.

A szelíd, erdő ölelte tájhoz, az erdő rejtekében megbúvó romantikus tálodi kolostorromokhoz. Továbbá, a tiszta vízű forráshoz, a messze magasló, monumentális pulai templom-

hoz, a régi utcák szabályos, emberléptékű sorához, a házak összhangjához.

Lelket nyugtat e látvány. Belénk vésődik akkor is, ha nem e falu szülöttei vagyunk, csupán kirándulók.

Nekem felejthetetlen marad az élmény, amikor a hajdanvolt tálodi kolostor bámulatra méltó művelődéstörténeti értékeit megismerve eljutottam erdőbéli romjaihoz.

Ezt PÉTI Miklósné Máriának köszönhetem, aki egy ragyogó őszeleji napon kirándult velem.

És gombáztunk is, hatalmasra nőtt özláb-gombát szedtünk a családom örömeire. És láthatam végre az égbe törő keresztet, amelyet FISCHER József állított.

Amiről gyakran mesélt nékem, be-be térve a veszprémi útjain hozzám, a múzeumba. A kereszt avatásán nem lehettem ott, viszont vágytam a megismerésére.

Így egyben FISCHER József emlékének is adózhattam, akit életem ajándékaként ismerhettem, becsülhettem.

A dédszülői, nagyszülői, anyai viseleti hagyatékának zömét pedig a múzeum gyűjteményébe emelhettem.

És Máriával bejártuk a Náczihegyet, sokszor megállva, hogy élvezhessem a tágas, ám gyöngéden nyíló panorámát.

Elgondolkoztam azon, hogy miért is nem lettem, lettünk náczihegyi birtokosok, amikor kertet és szőlőt néztünk itt, szerelmesen a vidékbe.

Mert az élet mást diktált, hirtelen másra kellett a félretett pénzünk. A hegy azonban megmaradt nékem, nekünk lelki tájként, örök nosztalgiaaként.

És a sors időnként még idevetett engem: egy társasággal egy honismereti rendezvényen mulathattam.

Igen, mulattam; mégpedig dalolászva, borospohárral a kézben, ahogy kell, REMÉNYI Antal pincéjében.

Ismét rácsodálkozva a hegyre, az öreg pincére. Eszembe ötlöttek, mint most is, a pulai ősök a XIX. század elejéről, akik – fölépítve falujukát – művelés alá vették a hegyet.

Igen kemény munkát végezhetek, amíg termővé tették itt a földet, bölcsen, közel a faluhoz.

Talán erdőt és bozótot irtottak, hogy szőlőt telepíthessenek a maguk örömére. Szokás szerint gyepűvel védhették, kapuval zárhatták, utakkal tagolták és külön törvényekkel szabályozták a rendjét, a hegybéli életet.

Minderről a REMÉNYI Antal emlékére kiadott *Pulai olvasókönyv*ben is olvashatunk, ízelőtül.

E hegy talán már a kezdetektől befogadott nem pulai, hanem úgynevezett külső birtokosokat is, akik elfogadták a hegyi rendtartást.

Tudjuk, a szőlő nem bírja az egyenes derékat, sok és különleges tevékenységet kíván, de különleges értéket ad.

Az anyagiakon túllépve, mert szerencsére nem csupán erről szól az életünk, különleges örömet is ad a hegy egy-egy jó szürettel, jó zamattú borral, pinceszerekkel, baráti borkóstolással, vendégek fogadásával.

REMÉNYI Tóni bácsinál jó volt vendégnek lenni, és mindig remek volt véle találkozni Veszprémben és másutt is.

Be-beszaladt hozzám legalább néhány percre, amikor a megyeházzal kapcsolatos dolgait intézte.

Ragyogó szemmel mesélt nekem a szeretett Pulájáról, a legújabb helytörténeti kutatásairól és a terveiről.

Hívott a pincéjébe, hogy megismételjük az emlékezetes pinceszert. Ígértem, igen, menni fogok, azután már csak a gyászmiséjére mehettem, örök búcsút venni tőle.

Mint HARMATH Istvántól, akihez már csak a temetőbe járhatok helyi összefogással, helyi kőből készült síremlékéhez.

A kedvenc virágjával, a labdarózsa-csokorral, amelyet időnként kérem vagy lopnom kell, mert e régi fajta labdarózsa nincsen a kertemben.

HARMATH Istvánt, Pista bácsit még mosonmagyaróvári kezdő muzeológusként ismertem meg Veszprém megye földrajzi neveinek gyűjtésakor.

Természetesen Puláról mesélt nekem, mint a világ közepéről, emlékezetesen, derűvel, szeretettel, míg munkánk során egyik faluból a másikba kocsikázott velem a Trabantján.

HARMATH István a szülőfalujáról nem csupán mesélt, hanem Pulát írta meg a cikkeiben és a tanulmányaiban a tudós tárgyilagosságán átsütő szerelmes rajongással.

E tájék a keserűt is édessé ízesítette az ő számára, és mi több: egyenesen a legbelsőbb vidékévé vált.

Újra KÁNYÁDI Sándort idézve: olyan vidékévé lett, ahol szavak sarjadtak a réteken, mégpedig írásra ihletően. Ugye önök is érzik e páratlan hatást?

Tudom azt, hogy NÁDOR István biztosan és még sokan mások is, köztük REMÉNYI Tóni bácsi egykori helytörténeti szakköröse, akik igen remek pályázatokat írtak a szülőfalujuk különböző dolgairól.

Tóni bácsi útmutatásával, a helyiek segítségével több szakdolgozat is vitte hírét a településnek, méltán. Magam ismétlem: így van ez rendjén.

E táj írásra ihlető, az volt már a távoli kolostor szerzetesének, PÁPAI Pál házfőnöknek is, a kor szerinti kódexmásolásra; hiszem, az ma is többeknek.

Mert ők, KÁNYÁDI Sándor sorait parafrázálva így viselik a vidéküket, akár a bőrt a testünkön.

Természetesen hozzátartozóan, az életnek a szerves részeként, nem is gondolva arra, hogy holmi kígyóként majd levedlik azt. Miért is tennék?

Hiszen e táj, e falu, e Szent Ignáctól védelmezett hegy nemcsak festői, hanem igazán élhető.

Nyugalmat sugároz, belső békét teremt a nagyvárosokból ide térőknek, a természet és a lét összhangjával képes megajándékozni, ha engedjük kibontakozni a hatását.

Kérem, engedjük, mert a javunkra válik. Szívből kívánom azt, hogy LOYOLAI Szent Ignác (akinek a névünnepeit üljük) még sokáig védelmezze a hegyet, a hegyieket.

A szent szobra 1996 óta BLÉNESI Ignác gyergyószentmiklósi fafaragó tehetségét dicsérve a hegy bejáratánál őrökdi.

Légyen gazdag a termésük, kiváló a boruk, és a borhoz mindenkor kellemes a társaságuk.

A közösségteremtő erő, amely széles összefogással létrehívta a mai ünnepet, még nagyon sokáig munkálkodhassék ehelyütt, mindnyájunknak az örömére.

További szép délutánt, és méltó ünneplést kívánva köszönöm meg a megtisztelő figyelmüket.

Dr. ÁCS Anna
muzeológus

Dr. Ács Anna 2014-es ünnepi beszédében többször idézett vers a következő:

KÁNYÁDI Sándor **Előhang**

vannak vidékek gyönyörű
tájak ahol a keserű
számban édessé ízesül
vannak vidékek legbelül

szavak sarjadnak rétjein
gyopárként sziklás bércein
szavak kapaszkodnak szavak
véremmel rokon a patak

szívemben csörgedez csobog
télien hogy védjem befagyok

páncéлом alatt cincogat
jeget-pengető hangokat

tavaszok nyarak őszeim
maradékaim s őseim
vannak vidékek viselem
akár a bőrt a testemen

meggyötörtén is gyönyörű
tájak ahol a keserű
számban édessé ízesül
vannak vidékek legbelül

REMÉNYI Antal, és felesége, Boriska néni a Náczihegyen

Boriska nénire emlékezünk

Boriska néni: a faluban mindenki így szólította. Tiszteletből. Kérdemelte.

Pedig ma már kevesen laknak itt, akik ismerték kalandos életútját, hazánk talán legzavarosabb századában.

A Nagy Háború utolsó heteiben Molnár Borbálaként született Pulán, egy tehetős földművelő család harmadik gyermekeként.

Egész életében hűséges volt a falujához. Jófejú kislány lehetett, ám a földhöz szükség volt az ő segítségére is.

Testvérei, Menyhért és János a férfimunkát látták el. Boriskára maradt a házi, a kerti és gyakorta az állatok körüli napi teendők sora is.

Ez pedig nem történhetik akármikor, hiszen a disznók és a malacok hamar visítottak, ha késett a kislány a moslékkal.

Kellemes megjelenése, okos szavai és higgadt természete ellenére csak huszonnégy éven ment férjhez.

De a házasságuk nyolc éve alatt három kislánya is született. Harminckét éves sem volt, amikor elveszítette harminckilenc éves férjét.

Ráadásul, ekkor tombolt legerősebben az országban az önkényuralmi rendszer, Rákosival az élén.

A Járási Pártbizottságtól kijártak ellenőrizni még azt is: kik vesznek részt az úrnapi körmeneten.

Beszolgáltatás, a disznóölés megtiltása, és a kuláklisták... Nem csoda, hogy férjet keresett magának.

Ritka szerencséje volt, mert akkor helyezték Hidegkútról Pulára a fiatal tanítót, a későbbi férjét, REMÉNYI Antalt.

Két éven belül összeházasodtak, és jóval több, mint fél évszázadot éltek együtt a templom mellett a három kislány, Kati, Marika és Piroska után az új jövevényel.

A negyedik lánnyal, Ancikával együtt ugyanis immár hatan laktak a két szoba és konyhas tanítói lakásban.

A férjhez adás után az ifjú párok előbb-utóbb elköltöztek a faluból, csak a legkisebb lakott náluk a férjével még hat évet az esküvőtől számítva.

Hogy mindenük megvolt időre, azt Boriskának köszönheték. Mindannyian emlékszünk: tájékoztatási központ volt a házuk.

Aki a faluba jött, náluk kérdezősködött, tőlük tudakolta, kit hol keressen, mi történt, vagy mit terveznek a faluban.

Sok híres ember is fölkereste a házat, írók, múzeumigazgatók, régészek, filmesek, tévészek és újságírók.

Boriska néni egy igen nyugodt természetű, nagyon kiegyensúlyozott és megértő ember volt.

Sokat tudott, hiszen nagyrészt hozzájuk fordultak a szülők, a gyerekek, a gazdák, a téesszervezők, gyakran rendelték be a férjét reggeli értekezletre Veszprémbe, pedig akkor még autóbusz csak Nagyvázsonyból indult.

Sokat bírt Boriska néni, nem csoda, hogy hatvanhét éves korában sürgős szívműtetre javasolták, és Zalaegerszegen be is építették a szívritmus-szabályozót, amely olyan jól működött, hogy a haláláig csak egyszer kellett cserélni.

Pedig Boriska néni sokat dolgozott ezután is. A náczyhegyi szőlőbe utóbb már a kétkerekű kismotor vontatta utánfutón kapaszkodott föl.

Kapálni, pincerendet tenni, vendéget fogadni. Nem véletlen, hogy őket tisztelte meg dr. HORVÁTH Balázs belügyminiszter a Náczyhegyen tartott ünnepi beszéde után. Meg a gyakori pulai látogatásai során is.

Csak az elektromos gépekhez (mosógép vasaló) nem nyúlhatott többé Boriska néni, így e munkákat három évtizeden keresztül a férje vállalta.

Azt mondják, hogy minden férj annyit ér, amennyit a felesége kihoz belőle. Ha így van, akkor Boriska néni megtette a magáét.

REMÉNYI Antal volt a Hazafias Népfrent elnöke, tanácselnök, iskola- és művelődési ház igazgató, járási tanácsstag, utóbb polgármester és a Veszprém Megyei Közgyűlés korelnöke. Ő indította el a megyénkben a rendszerváltást.

REMÉNYI Antalné MOLNÁR Boriska özvegyen a lányainál húzódott meg Vázsonyban, de ott is mindig tett-vett: hol cseresznyét, hol meggyet magozott, hol borsót pucolt vagy a faleveleket sepregette.

Nem ismerte a lustaságot, a tétlenséget, a cigarettát és a fáradtságot. Kilencvenhat évet élt. Isten nyugosztalja e példaadó asszonyt!

NÁDOR István

2014/2015 a Náczihegyen

Beszámoló a PUNKTE egyesületünk éves tevékenységéről

Ezúttal a 2014. júl. 26-a (a Náczihegyi Ignác-napi ünnep) óta eltelt év eseményeit vesszük számba. Tavaly tartottuk utoljára közgyűlésünket, a gyakorlat szerint az Ignác-napi ünnep utáni vasárnapon, mivel a jogszabályok szerint az évente benyújtandó beszámolót, mely az egyesület gazdálkodásáról szól, máj. 31-ig kell elküldeni az Országos Bírósági Hivatalnak, és ezt előzetesen az egyesület tagjai közgyűlésen hagyják jóvá. Az éves közgyűlésünkre tehát ezután mindig május hónapban kell majd sort kerítenünk.

A 2014. júl. 27-i közgyűlésen, mely már a tavalyi Spiegel megjelenése után történt, ENDRÓDI László tartott előadást a gyökéritatóról. E szer, amelyet az ültetőgödörbe tehetünk, az ültetés után segít a veteménynek, a cserjének és a fának a megeredésben és az első év során a fejlődésben. Többen vásároltunk is a gyökéritatóból. Ezután az egyesület ügyeit tárgyaltuk meg. Központi kérdéskör volt a középső út használata, a jogi úttól eltérést többen sérelmezték, főleg az alsó vágó telektulajdonosai. A közgyűlés után az úttal kapcsolatos gondjainkat (az út nyomvonalának változásával, illetve a közlekedést zavaró belógó ágakkal kapcsolatban) levélbe foglaltuk és megküldtük az önkormányzatnak, mint az út gazdájának. A jegyzőtől kapott válasz az önkormányzati testület állásfoglalását közvetítette számunkra. A 2014/2015. évre a fotókiállítás megrendezését és a berhidai kertbarátok meglátogatását tüztük ki.

A kiállítás megnyitására nov. 7-én került sor a pulai Faluház nagytermében. 16, a Pulát, Náczihegyet kedvelő, abban gyönyörködő, széles tájban, kisebb különlegességben, eseményben a csodát meglátó pályázónak a hatvanegy képét állíthattuk ki. Emellett a kiállításunk külön érdekessége volt PILLER Ferenc képsorozata, amely a 2014. évi pulai árvizet örökítette meg. Reméljük, hogy sokan gyűjtik már a jövő évi kiállításra a képeket. A fotókiállítás megnyitása után fölsétáltunk a hegyre, HEGEDŰS Éva és TOKOLICS László csodálatos vendéglátásában ültük meg az immár hagyományos Márton-napi újbor ünnepét. Köszönet érte! Persze a mostoha 2014. évi időjárás, a sok eső miatt újbor alig akadt, de volt sok finom enni- és innivaló, jó hangulat és vidámság.

A berhidai kertbarátokhoz jelképesen, képviselettel látogathattunk el az őszi időjárási nehézségek miatt. A 2014. évi sok csapadékot a

Náczihegyi szőlők, borok megszenvedték. Ezért idén tavasszal senki sem indulhatott a borversenyen, hol az előző évben szép sikereket értünk el. Elnökünk gondoskodott az évente kötelező statisztikai jelentés s a számviteli törvény szerinti egyéb szervezetek egyszerűsített beszámolójának határidőre benyújtásáról az OBH-hoz.

Idei közgyűlésünk 2015. máj. 10-én tartottuk. Ezen részt vett SZENGER István polgármester is. Minden közgyűlés alapgondja a középső út kérdése. Fölmerült a földmérővel kiméretés. Oly határozat született, hogy csak akkor szükséges a kiméretés, ha útépitésre kerül sor. Kértük az útszelvénybe belógó ágak levágását közmunkások segítségével, de ezt nem tudta az önkormányzat vállalni, mert nincs, vagy csak néha akad egy-egy közmunkása. Polgármester úr kifejezte véleményét, hogy a telektulajdonosok jó hozzáállása is kell a kérdés rendezéséhez. Eztán az elmúlt évi pénzügyi beszámolót ismertette JÁGER Tamás. Mivel DÖMÖTÖR Roland lemondott kincstárnoki megbízatásáról, választásra került sor. ZÉKÁNY Lajosné Erzsike lett a kincstárnok. Fölvetődött: nem lenne-e célszerű közhasznú szervezetté alakulnunk. Az volt a vélemény, hogy nem nyernénk vele, mivel az adó 1%-a nyugdíjas tagoktól nem várható. A fiatalok meg gyermekeik iskolájának, óvodájának adják. Viszont a közhasznúság jóval több költséggel jár (például a kettős könyvelés kötelezettsége), amit nem tudnánk előteremteni.

Egyesületünk főnállása óta máig sikerült az éveket reménykedéssel, sikerélményekkel zárni. Örömmel láthatjuk: a korábbi évek munkája beérik. Elirányító táblánk formája a faluban is megtetszett, hasonló táblák jelzi az utcákat. S mi, náczihegyiek is büszkén nézzük az új, szép, címeres beköszöntő táblákat a faluba bevezető utak mellett. Szép, új szokások kezdenek alakulni a hegyen, hisz az Ignác-napi ünnep estéjén kirakott kóstoló, a pincék s birtokok családjaiknak kiírása táblákon mind azt bizonyítja, hogy van életkedv, ötlet és alkotókészség a hegyünkön. Nyugodtan elmondhatjuk, hogy az út végének lezárása a biztonságot növelte a hegyen. A falu és a hegy ünnepein és időnként a közös földadatok elvégzésénél kölcsönös a megjelenés. Mindezeket lehet javítani egy kicsit még több együttműködéssel.

Bús Mária

Fiatalként az önkormányzatban

„A közösség nem adódik magától,
és nem is lehet rá szert tenni leszállított áron.”
(M. Scott PECK)

Mint azt már mindenki tudja, 2014 októberében jelöltem magam Pula önkormányzatának képviselőtestületébe.

Ahogy a többi képviselőtársam, úgy én sem folytattam kampányt, mint a nagyobb önkormányzatoknak a képviselői és a polgármesterei.

Ennek az az oka, hogy akkor is és még most is úgy gondolom, hogy egy ilyen kis faluban, mint Pula, nincs szüksége a jelöltnak kampányra.

Hiszen jó eséllyel mindenki ismer mindenkit személyesen, és azt is, hogy a jelölt mit képvisel, és mi az, amit a jelöltetés előtt megtett vagy megpróbált megtenni a kis lakóhelye érdekében.

A két polgármesterjelölt (KERTÉSZ Lajos és SZENGER István) személyesen megkeresett, és kérte, hogy jelöltessem magam a képviselőtestületbe. Hosszabb mérlegelés után úgy döntöttem, hogy jelöltem magam, és ha megszavaz a lakosság, akkor megpróbálok mindent megtenni a faluért, ami tőlem kitelik.

Főként azért próbálok küzdeni, hogy egy olyan közösség kovácsolódjék Pulán, amely közös gondolkodással oldja meg a gondokat, és nemcsak elvárásaik vannak öt ember felé, akik a hivatalos részért felelnek.

Ez, amit biztosan tudok, hogy közösség nélkül nem tudunk előrejutni, de ez sajnos általános nehézség, mert a legtöbb faluban nincs komoly összefogás, ahol pedig van, azt csak irigyelni és csodálni lehet.

Én azonban még mindig úgy gondolom ezt, hogy igen kemény munkával sikerülhet nekünk is.

Ehhez csak annyi kell, hogy ha próbálunk valamit csinálni (rendezvény, társadalmi munka, egyéb megmozdulás), akkor, aki teheti, vegyen részt tevékenyen, és segítse a munkánkat, hiszen egymásért próbálunk dolgozni és ez így lenne normális.

A közösségalapú gondolkodás már 2004-ben „megfertőzött”, amikor – még nem hivatalosan – megalapítottuk a Pulai Ifjúsági Klubot (PIK), és külön köszönet az alapító tagoknak és LEITOLD Attilának az ötletért.

Ezek után gyorsan fejlődött a klubunk közössége, amely a 2007-es esztendő óta hivatalosan is létezik.

Ez viszont azzal járt, hogy igen sok nyertes pályázatunk volt az ezt követő években (kirándulások, rendezvények, egyéb kezdeményezések). Majd 2010 és 2011 között volt egy komoly hullámvölgy az egyesületünk életében, belső viszályok miatt.

Ezt követően vettem át én a vezetést, és most már úgy érzem, hogy ha nem is akkora tevékeny tagsággal és nem is akkora kezdeményezési vágygal, de azért megszilárdult a közösségünk.

A tavalyi, 2014-es esztendő folyamán 700.000 forintos támogatást nyertünk a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal által kiírt eszközbeszerzési pályázaton a klubhelyiségünk fejlesztésére.

Az idei évben pedig 500.000 forintot nyertünk a Nemzeti Együttműködési Alaptól (NEA) működési támogatásra, amely jó alap az egyesület következő pár évének működési költségére.

Sajnos azt is hozzá kell tennem, hogy immáron eltelt tíz esztendő az alapítás óta, és sokunknak változott a hozzáállása és az élete, vagyis már nincs annyi időnk az ilyesmi dolgokra, mint régen.

Ami az új tagokat illeti, nyitottak vagyunk, mint mindig is azok voltunk, ez viszont kétoldalú dolog.

Aki nyitott felénk, és szeretne a közösségnek a tagja lenni, azt szeretettel várjuk; például felém nyugodtan lehet fordulni ezzel kapcsolatban is.

Ezenkívül szeretném megköszönni a falu lakosságának és az egyéb támogatóknak, a személyi jövedelemadójuk ifjúsági klubunknak följánlott 1%-át, amely nagy segítséget nyújtott és nyújt a klub életében és működésében.

A gondolataim zárásaként elmondanám, hogy a következő négy évben én a fiatalság- és közösségalapú fölfogásomat szeretném érvényesíteni az önkormányzat képviselőtestületében, és további olyan programokat szorgalmazni, amelyek fejlesztő hatással lesznek a falu tovább alakuló közösségére.

HOLCZER Balázs

Búcsúznak a kétcsillagostól: Emlékezés TÁL Józsefre

Aki Pulán él sok évtizedig – és nem rongálja szervezetét cigarettával, naponta túl sok alkohollal –, annak az erdők övezte völgy tiszta levegője, kincset érő ivóvize lehetővé teszi, hogy közel egy évszázadig élvezze.

Most írom ezt, amikor a Pulára nősült szikár erdészünkre, TÁL Józsefre emlékezünk, aki a következő hetekben lenne kilencvennégy éves.

Ezt már nem érte meg. Lehet, hogy hozzájárult élete „megrövidítéséhez” azon négy év is, amelyet tizedesként, a háborút követően a szovjet hadifogságban töltött.

Biztatásunkra könyvet írt erről – egy tél alatt –, a falu minden lakójának és azon túl számos hasonló sorsú bajtársának okozva evvel örömet.

Hiszen ők is megélték és tanúsítják, mindez megtörtént. A kötet címe egyetlen, mindent kifejező szó: Éhség.

A rendszerváltás – és talán a falu újratelepítése – óta ez volt a második könyvbemutató Pulán.

A lakosság apraja-nagyja jelenlétében dr. SZABÓ Miklós kétcsillagos tábornok, a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem rektora tisztelte meg a szerzőt és a falut avval, hogy ő mutatta be a kötetet a Faluházban.

A falu egyik muzsikusa, FUIT Anita diáklány – a szereplőkhöz illően – trombitaszóval jelezte a balatoni nyaralásból sebtiben egyenruhát öltött tábornok érkezését.

Mindenki fölállt. A könyvet elolvasó tábornok úr avval köszöntötte az őt fogadó tizedest: „Mi, kétcsillagosok, megértjük egymást!”

Lehet, hogy ez volt Jóska bácsi legszebb napjainak egyike. A másikról a könyvből tudunk: négy év után a budapesti pályaudvarról induló vonattal Tapolcára érkezett.

Itt még ellenőrizték az adatait, azután lovaskocsit ajánlottak a városi vezetők, hogy hazaszállítják az amúgy is szikár, de csontsoványra lefogyott vigántpetendi fiatalembert.

Ő megköszönte, de nem kért ebből, gyalog indult a közel húsz kilométeres útnak. Már elhagyta Kapolcsot, amikor egy falujabéli fiatal jött véle szemben, és fölismerte! Azonnal visszafordult, és elhírelte, hogy megjött a TÁL Jóska!

A fél falu – aki csak otthon volt vasárnap délelőtt – elindult nyugatnak, hogy a saját sze-

mükkel lássák, a saját kezükkel érintsék, és a saját fülükkel hallják a hangját annak, aki „túlkopalta-éhezte azon négy évet”.

Na, ez lehetett TÁL József második születésnapja.

Civilben erdész volt egész életében. A falut körülvevő erdőket bízta rá a gyakran változó nevű – hol Keszthelyhez, hol Ajkához, hol a Honvédséghez csatolt vagy tartozó, mai nevén Veszprémi Erdőgazdaság.

Erdőkerületi vezető, de kedvenc foglaltosságai közé tartozott a méhészkedés, volt olyan év, hogy több, mint ötven méhcsaláddal foglalkozott.

(Manapság kevesen gondolnak arra, hogy a gyümölcsstermés azért is apadozik a faluban és a Náczihegyen is, mert Jóska bácsival kihaltak a szorgalmas virágporgyújtók is.)

A Tagyoni-hegyen művelte szőlőjét, ott volt a borpincéje és a présháza, de soha egyetlen korty szeszt nem ivott meg.

Ha lement a családnak borért, és nem akadt utastársa az utóbbi évtizedekben használt Wartburgjában, akkor képes volt arra, hogy ne hozzon bort a vendégeknek, mert a lopóval szívni sem akart a hordóból, nehogy egy korty lecsúszszék a torkán. Számptalan gyümölcsfát oltott sikerrel, értett a rózsák szemzéséhez, szolgálati fegyverét soha nem használta.

Vallásos ember volt, két iskolázott gyermekét is ebben a szellemben nevelte a háztartást ellátó feleségével. A templomban a férfiakhoz csatlakozva mindig az orgona melletti karzaton állt meg. Náczihegyi földjén, ahogy ő mondta, mindig csak „rakományt” termelt: burgonyát, gabonát, de a föld ritkán adta azt, amit várt tőle az elmunkálás ellenértékéért.

Jó erdészként értett a gombákhoz. Számptalan „titkos helyet” ismert, ahol a szentgyörgygomba vagy a szarvasgomba is megbújik. Azt mondta erről: „e területek olyan titkosak, mint szerelem”.

Szomorúan búcsúzott családjával – feleségével, gyerekeivel és unokáival, barátaival és kollégáival – együtt a falu a harmincnégy éve nyugdíjas, sokak által tisztelt, minden tekintetben egészséges, emberséges embertől.

NÁDOR István

Éhség

Részletek következnek TÁL Józsefnek az 1996-ban kiadott könyvéből. A könyv a szerző majdnem négyéves hadifogságának leírását tartalmazza. Minden oldalon a fő vezérfonal az éhség, az élelem utáni vágyakozás. A foglyokat embertelen körülmények között, különböző helyeken dolgoztatták. Az alább következő részletben favágó munkára szállították a német és a magyar foglyokat.

Hogy hol vagyunk, azt az oroszok sem tudták megmondani. Annyit azonban sejtettünk, hogy valahol a Dnyeper és a Gyeszna folyó között. Annyit mondtak az oroszok, hogy nem messze van ide Brjanszk város. A brjanszki erdő az oroszok szerint nagyobb területű, mint egész Magyarország.

Itt szökésre még gondolni sem volt érdemes. Nem féltek, hogy megszökünk, ők is tudták, hogy annak semmi értelme. Ugyanis vagy belépusztulunk a hatalmas erdőbe, vagy néhány nap múlva széttépnek a vadak.

Amikor immáron harmadik hete, ugyanazon munkát végeztük, lelkiileg is, testileg is, öltözékben is nagyon lerongyolódtunk. A leggyöngébbeket lecserélték. Ők nagyon örültek, hogy a kegyetlen helytől megszabadultak.

Átlagosan véve a magyarok valami miatt jobban bírták a nehéz testi munkát, mint a németek. Tíznapokban kezdtünk gondolkodni. Amikor meghozták az élelmünket dekádónként, akkor abban reménykedtünk, hogy a következő tíz nap más lesz.

A hadnagyunk rendkívül gyakran cserélte el az élelmünket önmagának szeszért és alkohollért. Már egy hónapja a brjanszki erdőben dolgoztunk, amikor egy este hármunkat hívtak az örökhöz.

Újságolták, hogy nem is messze tőlünk van egy szántófield, ott burgonyát és árpat termeltek és kinn vermelték el a mezőn. Meg kellene kísérelni szerezni belőle, mondták. Engem másnap el is vittek, hogy megmutassák, hol is a hely, de csak este, sötétben lehet odamenni.

Kijelöltek még öt társat mellém. Mielőtt útnak indítottak volna bennünket, este náluk jelentkeztünk.

Örültem, hogy egy kis pótlást sikerül szerezni, de féltem is elindulni, mert Oroszország-

ban, nagyon úgy nézett ki, mindenkinek van fegyvere. Vagy a háborúból maradt, vagy még esetleg a forradalomból. Azért a nyomorult életemet én is féltettem, de hát parancsot kaptam az öröktől.

Ez úgy szólt, hogy bárkivel is találkozunk, akkor magyarul ne próbáljunk egy szót sem beszélni. Ha pedig kötekedik velünk, félholtra verhetjük, de arra azért vigyázzunk, hogy életben maradjon.

Hatan indultunk el félve az éjszakában és három zsákot vittünk magunkkal. Arra gondoltunk, ha sikerül a szerzés, fölváltva hozzuk hátunkon a zsákokat. Vittünk gyalogsági ásókat és csákányt. Megérkeztünk a kijelölt helyre. Alaposan körülnéztünk, figyeltünk, nagy volt a csön-
desség.

Csak suttogva beszéltünk. Csupán az ásóknak a zaja hallatszott. Nem is látszott nagy kupacnak, amit kibontottunk. Mikor egy fél zsákkal kiszedtünk, láttuk, hogy a krumpli lefelé van a földben. Náluk másként vermelték el a répát és a krumplit a nagy hideg miatt.

Ástak egy nagy gödröt és abba berakták a terményt, így a megfagyástól jobban védve volt, mint nálunk. Amikor megrakodtunk, szépen becsináltuk a lyukat. Abból a három zsákból, amelyet vittünk, egyikünk sem vehetett ki egy szemet sem.

Az őreink nem engedték ezt meg. Csupán egyetlen kenyérzsákot vihettünk magunknak, meg a pantallószárba dughattunk néhány krumplit. Amint visszaértünk a táborba, nagy volt az öröm. Az őreink is derültek, mindenki részesült a sült krumpliból.

Annyira bevált a dolog, hogy utána folyamatosan mentünk krumplit szedni. Volt, aki másodsor már nem jött, azt mondta, hogy nagyon fél. Én is nagyon féltem, hiszen már sok krumpli hiányozhatott. Egyszer majd ránk csapnak a kolhoz munkatársai, és belélőnek bennünket a gödörbe.

Egy alkalommal egy olyasféle gödörhöz mentünk, amelyből már többször is vételeztünk. Három személy is befért egyszerre a keletkezett lyukon.

Én bújtam be elsőnek, még kettő utánam. Amint a sötétben tapogattam, kerestem, hogy hol a krumpli, azt vettem észre, krumpli helyett valami ruhafélét fogtam meg.

Ijedtemben azt sem tudtam, hogyan nyomtam ki két társamat a lyukon, úgy megijedtem. Még a saját szívverésemet is hallottam. Elfuttottunk vagy száz métert, onnét lestük, hogy mi lesz. Azért a táborig futni, krumpli, vagy répa nélkül visszamenni nem akartunk. Másnapra meg nem volt mit ennünk.

Mind a hatan nagyon figyeltünk, szemünk a krumplisgödron volt. Jó idő múlva láttuk, hogy egy sötét alak mászott ki a veremből, húzott maga után egy fél zsák krumplit.

Nagy nehezen fölvette a vállára, és azután elbandukolt. Ez az ijedt civil is hasonló járatban volt, mint mi, csak mi rajtaütöttünk. Képzelem azt, hogy mennyire megijedt, amikor én elkezdtem tapogatni.

Amikor elment, egy kis várakozás után visszamentünk az adott veremhez, a szívünk még erősen kalimpált, de azért jól megszedtük a zsákokat. Elmeséltük az öröknek is, hogyan jártunk. Nevettek bennünket, de ők nem mertek volna elmenni, akármennyire is éheztek.

Ha ugyanis őket emiatt elfogják, akkor kijár nekik legkevesebb öt esztendő valahol Szibériában. A Bakony vidékén hallottam több történetet az egykori betyárokról. Én úgy éreztem, itt a brjanszki erdőben fölülmultam a hajdani törvényenkívülieket is.

Bármennyire is keserű volt az életünk, este, a tábortűz mellett mindig egymást vigasztaltuk. Mindenkinek sor került a kedvenc nótájára, mint egykor a cserkésztáborban. Olyan nóta is volt, amelyet ott helyben írtak. Az egyikre emlékszem is:

Írtam én a levelemet nagy Oroszországból,
Az én kedves szülőföldem rózsás falujába.
Hazavár az Édesanyám, megírom én néki,
Nem bújosom én itt, nem nyugszom meg én itt,
Visszamegyek én még oda, ahhoz a kis házhoz,
Jó Édesanyámhoz. Azt csak a Jóisten tudja,
Mennyi buzgó imádságba foglalom be őket,
Mind a két szülőmet.

TÁL József

Hófehérke, avagy akit a kocsmában kereszteltek

Évtizedekkel ezelőtt tavasztól egészen őszig havonta-kéthavonta a „Jäger-kocsmában” össze-összejöttünk csak úgy véletlenül hatannyolcan. Mégpedig a tanító, iparosok, erdészek, mérnökök, kutatók, és az éppen nálunk járó vendégek. Mindenki ismert mindenki mást. Az asztaloktól párhuzamosan átbeszélgettünk egymáshoz is. Egyszer csak bejött egy soha nem látott, föltűnően sötétbőrű, értelmes arcú fiatalember és a pultnál rendelt. Nem köszönt senkinek: se ide, se pedig oda. Alaposan körülnézett a leöblítés után, és elment. – Ki volt ez az ember? – meredtünk egymásra. Egy falubéli ember a sarokasztaltól átszólt hozzánk: – Szénégetők dolgoznak a közeli erdőkben. Nagy csönd lett, mire a „falu esze” hangosan kibökte: – Hófehérke!

Telitalálat! Mert a túl sötét bőrű fiatal arcára rakodott még egy kis „munkahelyi ártalom” a füstből és a faszénből. És rajtmaradt. Maga a név is. Egyáltalán nem bánta. Utóbb a sokféle föladathoz értelmesen hozzáálló és alkalmi munkából élő beköltözött már sokan csak e néven ismerték, hívták, emlegették. Anyakönyvi nevét egyre kevesebben tudták: MAÁR László. Elmondása szerint MAÁR Gyula filmrendezőnek – és általa TÖRŐCSIK Marinak is – rokona. Jó eszű, sokkal többre érdemes, a boksák mellett az önégető szikár alakja tavaly ősszel eltűnt. Hatvanévesen a Farkasgyepűi Szanatóriumban hunyt el. Nyugodjék békében.

N. I.

A pulai családok élete

Az alábbiakban különböző rövid részleteket közlünk LEITOLD István 2000-ben készült pályamunkájából, amelyben a második világháború előtti évtizedek pulai munkás mindennapjait írta le.

A föld megművelése terén régtől fogva állandóan az úgynevezett kettős vetésforgót alkalmazták.

Fölváltva az egyik esztendőben a Nagyvázsony felőli határreszen termeltek gabonaféléket.

Alsó-Petend és Öcs felé határban voltak a kapások. A rákövetkező évben pedig helyet cserélt a kétféle növény.

Az aratást vasárnap a szentmise után vagy aznap délután megbeszélték, hogy például a rozstól már lehet is aratni az előre megbeszélt dűlőben.

Szinte egyszerre mentek aratni, ez ment így, míg be nem fejeződött az aratás. A gabona betakarításnál összesegéltek a rokonság vagy a szomszédok.

Három-négy szekér hordta a terményt az udvarnak a szélire. Másnap visszaadták a segítséget.

A cséplést meg kalákában csinálták a faluban. Volt egy cséplőgép-tulajdonos, és egy közösen vett cséplőgép is.

Még Kapolcsról is volt ott egy cséplőgép, amely besegített a cséplésbe, még hozzá saját géppel.

Az őszi termés – krumpli, kukorica, répa – betakarítását mindenki saját maga végezte, a házbéliekkel.

A kukoricafoszláshoz összesegéltek, másnap meg viszonzták azt. A kifosztott kukoricát a padlásra is segíték egymásnak a magasba fölhordani.

Az őszi vetést, a búzát a rakományföldbe vetették, amely két esztendővel előtte be volt trágyázva. A rozsföldet meg háromszor szántották, és úgy lett belévetve a rozstól.

A szülők úgy tanították a gyerekeknek, hogy egy szántás az egy kenyér, két szántás az két kenyér, három szántás pedig az három kenyér. Az, aki így művelte a földjét, annak termett is a földje.

A pulaiak különböző állatokkal is foglalkoztak. Két-három tehén, illetve egy vagy két

anyadisznó volt portánként. Ezeknek a szaporulattal addig nevelték, amíg vásárra nem lehetett hajítani.

Vásárok voltak Nagyvázsonyban, Kapolcson, Szentantalfán, valamint Tapolcán is. E vásárookra hajtották a szép süldőket vagy szarvasmarhákat.

Így gazdálkodtak, az adót ebből fizették, ebből ruházkodtak. Téltre cipőt és ruhát vettek a családtagoknak.

Nyáron nemigen kellett cipő, mert mezítláb jártak, csak vasárnap volt a lábukon cipő a templomban. A gyerekek az iskolába is mezítláb jártak.

Nagyon-nagyon szorgalmas nép lakta a falut. Gyarapodtak is, és össze is rakták a pénzüket. Több földet vettek a szomszéd faluk határában.

Öcs, Taliándörög, Kapolcs, Petend, Nagyvázsony határában volt a pulaiaknak földjük, sőt még erdőjog is volt egypár családnak. A pulai határban nem volt szomszéd falubélinek földje.

Két kovács és két bognár volt a faluban, megélték szépen, mert más falvakból is jöttek dolgoztatni hozzájuk.

A harmincas években elment két fiatal fiú tanulni Veszprémbe, polgári iskolába. Az iskola befejeztével elmentek Győrbe kántortanítóképzőbe.

Nagyon nehéz volt mindkét családnak kitaníttatni a fiúkat, igen sok pénzbe került a taníttatás.

A faluban egyetlen bolt volt, a hangyaszövetkezet. Itt vásárolták meg a cukrot, a sót, az ecetet, a fűszerfélét, a petróleumot a világítás-hoz.

Lehetett kapni patkóvasat, keréksínvasat, ami csak kellett a ló vasalására és a kocsik karbantartásához.

Lehetett kapni marhakötelet, méterárut női ruháknak, férfiingnek, amelyet aztán az aszszonyok varrtak. Nagyvázsonyban sok cipész volt, ott csináltatták a lábbelit.

A pulai családok segítőkészségben, szorgalmas munkával, hitben, békességben éltek. Összetartóan védte a hagyományait és a vallásos szokásait a falu.

LEITOLD István

Zarándokúton

Évszázadok óta minden évben több tízezer ember zarándokol el az Észak-Spanyolországban található Santiago de Compostella városába, hogy a tiszteletét tegye az első vértannak, Szent Jakab apostolnak a sírjánál. 2014-ben én magam is az egyike voltam e zarándokoknak.

Egy hátizsák, egy sátor, egy hálósák, egy túrabakancs, pár váltás ruha. Így indultam egyedül júniusban, gyalog a franciaországi Bordeaux városából, hogy Santiago érintésével elérjek az Atlanti-óceán partjára, majd hatvanhat nap és ezerháromszáz kilométer megtétele után befejezem a zarándoklatomat a portugáliai Portó városában.

Az út első részében a francia–spanyol határig magányosan vándoroltam kettőszázötven kilométeren és tíz napon keresztül.

A hivatalos út csak a határnál kezdődik, így e szakaszon, akárcsak a régi idők zarándokai, nem tudtam, hogy aznap mekkora távot teszek meg, hol alszom az este folyamán, vagy éppen mennyi élelmet és vizet tudok magamhoz venni a fásasztó úton.

Csak a helyi emberek segítőkészségében és a Gondviselésben bízhattam, amely hosszú és viszontagságos napok során, de sikeresen elvezetett Saint-Jean-Pied-de-Port-ba, a Spanyol Út kiindulási pontjához.

Innentől fogva egészen Santiagóig sárga nyilak jelezik a megteendő utat, és végig településenként zarándokszállások állnak a fáradt utazók rendelkezésére.

Így a távok előre megtervezhetőek és szükség esetén mindig nagyon közel van a segítség.

Ezen a részen, napi szinten több száz különböző nemzetiségű zarándok csatlakozik be az El Caminóba, ezért a magányos napjaim véget értek, és elkezdődött egy igazi közösségi zarándoklat élménye.

A szállásokon közös tíz–hús, vagy akár nyolcvanágys (!) szobák voltak, így a reggeli fölkelést mindig a legkorábban ébredő zarándok határozta meg, de legkésőbb hét órára már mindenki talpon és úton volt.

A nehézségi szint és az erőnlét szerint a nap folyamán mindenki külön-külön, vagy kis csoportokban teljesítette az általa előre meghatározott távot.

Hogy azután a késő délután folyamán ismét megérkezzék egy másik település másik szálására, ahol testileg és lelkileg feltölthetők, hogy másnap kipihenten vágjon neki ismét az útnak.

Erre szükség is volt, hisz e szakasz több mint nyolcszáz kilométer, amelyet átlagosan huszonöt-harminc nap alatt teljesítenek a zarándokok.

Az út nagy része (számunkra) kopár, száraz tájon át vezet a forró spanyol nyárban, ahol csak kis, gyakran szinte teljesen elhagyatott falvak törnek meg az egyhangúságot, néha pedig egy-egy nagyobb város, mint Pamplona vagy León esik útba.

A gazdag történelmi örökség, az út során megismert különböző emberek, különböző történetek, elmélkedések és közös élmények mellett nem lehetett unatkozni, minden nap ajándék volt és mást rejtegetett.

Akárcsak a mindennapi életben, azért voltak nehezebb napok is, amikor nem ment úgy a séta, eleredt az eső, zárva volt a kisbolt, kényelmetlen volt az ágy és elérhetetlennek tűntek az előre kitűzött célok, más napokon pedig egyszerűen minden összejött, az 'égiek is nekünk kedveztek'.

Négyszáz kilométer megtétele után az út felénél, a Hospital de Órbigo nevű településen ezután Don Manuel atyának a szolgálatába szegődtem.

Az idős padre tartotta fenn a településen működő hetvenfős egyházi zarándokszállást, amelynél igencsak elkelt a segítség a teljeskörű takarítás, a fölmosás, a rendrakás, az ágyneműhuzatolás és a zarándokfogadás terén.

De olyan föladatokat is meg kellett oldanom, mint a világháló-kábelezés, a szökőkútszerelés, vagy éppen a kiscica befogása.

Mindezt kizárólag koszt és kvártély fejében. A zarándokfogadói szolgálatomnak a végén, két hét után kellett tőle elbúcsúznom, hogy visszatérjek az útra, immár egy tapasztalt zarándokként.

A Santiagóig hátralévő négyszáz kilométert kipihenten, és viszonylag jó ütemben sikerült teljesíteni, leginkább egy lengyel és egy magyar fiatal társaságában, nyitottan a többi zarándokra, hosszú séták és még hosszabb beszélgetések során.

A városba kora délelőtt sikerült megérkeznünk, és mivel aznap benne voltunk az első tíz beérkező zarándokban, régi szokás szerint vendégül láttak minket egy ötfogásos ebédre a székesegyház mellett található ötcsillagos luxushotelben.

Már alapjában véve megtiszteltetés volt bejutni a szállodába, megviselt zarándokként pedig egy ebédet elkölteni ott fölért egy igazi csodával.

Santiago zsúfolt nagyváros, és előre agódtunk, hogy találunk-e majd szállást, de az első templomba betérve, amint meglátták az ott lévő szerzetesek, hogy zarándokok vagyunk, egyből följánlották, hogy töltsük ott náluk az éjszakát, természetesen teljesen ingyen.

Az este folyamán a székesegyházban megtekintettük a zarándokoknak a tiszteletére rendezett Bota Fumero szertartást.

Majd a késő estig tartó beszélgetést és a többi zarándoktól búcsúzódást követően visszatértünk a szállásunkra.

Santiago a legtöbb zarándok számára a végcél jelentette, én viszont még szerettem volna eljutni az Atlanti-óceán partjára, majd Portóba, ami még további háromszáz kilométer megtételét jelentette.

A zord óceánpartot három nap alatt sikerült elérnem, erős viharok és esőzések közepette, majd innen további tíz nap gyaloglás után értem el Portó városába.

Az utamat most már ismét magányosan jártam, ugyanakkor ez egy remek lehetőség volt arra, hogy átgondoljam a vélem történt dolgokat, elmélkedjem egy kicsit az Út során szerzett tapasztalatokon.

Portóban egy kis városnézés és jó üveg portói bor elfogyasztása után elindultam a repülőtérré, hogy hatvanhat nap és ezerháromszáz-huszonkettő kilométer megtétele után hazafelé vegyem az utam.

Így egy év távlatából pedig úgy látom, hogy fontos elmenni, hasznos világot látni, megismerni más embereket, kultúrákat, történeteket és más nézőpontokat.

De az is nagyon fontos, hogy hazaérkezzünk, és a tudásunkkal, a tapasztalatainkkal mind a szűken vett közösségünket, mind pedig a hazánkat növeljük és gyarapítsuk.

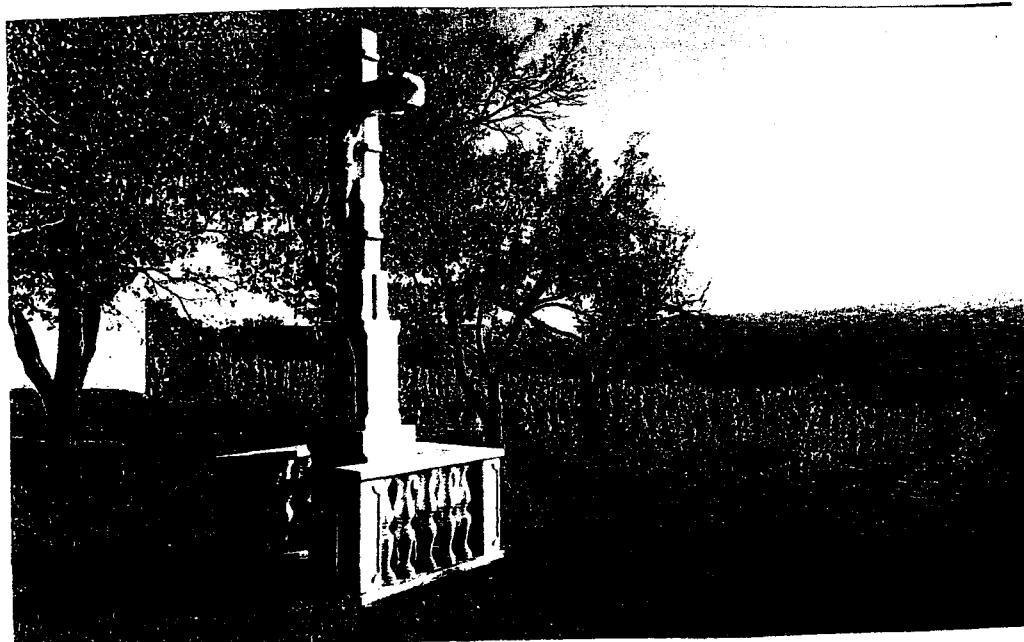
Az élménybeszámolómnak a végén kívánom mindenkinek, hogy merjen új dolgokat elkezdni, merjen belévágni az ismeretlenbe, de ami legalább olyan fontos, hogy merjen haza is térni!

VERS Kristóf

VÁCI Mihály
Gyalog szerettem volna jönni

Gyalog szerettem volna jönni
a porral lepett füveken,
mezítláb, hogy frissen érezzem,
ha fölmelegszik a szülőföld
pora, mikor megérkezem.

Én gyalog fogok hazamenni
a porral lepett füveken,
mezítláb, hogy sírva érezzem,
ha fölmelegszik a szülőföld
pora, mikor megérkezem.

Ne hagyjuk (el)fogyni a falut!

Adatok, táblázatok, összefüggések

Az I. világháborúban elhunyt, fogságba esett férfiak hiánya a következő nemzedéket megcsappantotta. A háború évei alatt feleannyi gyerek született mint az utolsó békeévben. Nálunk a tanácskormány nem pusztított, de a világtól elzárt községből alig mentek máshová dolgozni: a megélhetést biztosította a munkaadó nagybirtok, az erdő köröttünk, a környékbéli malmok. A házakhoz kapott hatalmas kertek, a nárczihegyi szőlő, gyümölcsös. Ezekon gabona-, burgonya-termesztés is folyt. A Fő utca két oldalán is volt gazdag- s szegénysor, de szűkölködők, munkátlanak, éhezők nem jellemezték községünk.

A II. világháború ismét innét vitte a férfiakat, legényeket. Sok családalapításra érett földművelő ember későn vagy nem tért haza. Sok legényember maradt idős koráig. 2012-ben 28 elvált, nőtlen vagy özvegyember élt e 4 utcában. Már odaát vannak az öregek, kiknek a TREIER-házaspárhoz hasonlóan 7 gyerekük született. A szakértők szerint már 100 fő alá esett volna a lakosok száma, ha nem újul meg a Kis utca, s nem nyitjuk meg a Kab-hegy utcát. Fiatal pároknál 2-3 gyerek kijárta az iskoláit, s ma már dolgoznak. De egyre kevesebb az esküvő s a lakodalom; a létszám tragikus fogyását jelzi a vasárnapi szentmiséken megjelenők száma. A 70-es évek elején a 10 óraker kezdődő szentmisén 80-an voltunk. A 80-as évek végén: 50-en. Ma előfordul, hogy 25-nél több hívőt nem számolhatunk meg, mégha a vendégkantort s a szertartást vezető hitoktatót is belészámoljuk. Ministráns régóta nem akad.

Annak ellenére tragikusan fogyunk, hogy akadnak (nem is kevesen) beköltözők. A községünk központi fekvése, a jó megközelíthetősége, a három város közelsége, a gyakori buszjáratok minden irányból vonzóvá teszi Pulát. Na meg a Nárczihegy! A „gyüttment, szélhordta” telektulajdonosok sorát magam nyitottam meg a családommal, és életünk keresményének csaknem a felét fordítottuk a parlagon heverő, eldzsungelesedett telek és az összeomlott pince följújtására. Csakúgy, mint a szomszédaink és a hegy többi tulajdonosa. Mára alig maradt műveletlen és begazosodott föld, elhanyagolt és omladozó pince. De még akad, amire az önkormányzat fölhívhatná a tulajdonos figyelmét, mert ez is a falu szégyene.

Közben történt egy rendszerváltás, s a szakképzetlen munkaerő-tartalék utcára került. A

segélyekből nem lehet megélni. Ez sem ösztönözte a középkorúakat házasságkötésre. Annyira megcsappant a XX. sz.-ban a népesség – a tanul-tabb fiatalok elköltöztek – hogy a községünk nem bír el egy függetlenített polgármestert, aki napon-ta csak a falu ügyeivel foglalkozik. Mára fiatal képviselőink vannak – talán a legfiatalabb testület a megyében! – de ők is, mindannyian, a napi munka után, hetente általában egy este tudnak foglalkozni a közösség ügyeivel, a falu fejlesztésével. Pedig könnyen vonzóbbá lehetne tenni e települést is. Látjuk, nyárra igencsak megkétszereződik az idelátogatók, az itt pihenők, a kertész-kedők, a kertépítők és nyaralók száma. Mégpedig függetlenül a Művészetek Völgye programjától.

Megindult a nárczihegyi telkeken az újrafásítás, egyre-másra víztározó aknáknak létesülnek, és evvel a növények locsolása lényegesen olcsóbbá válik, hiszen a tárolt víz a ciszternákból a szabadesés törvénye szerint juthat a kertbe.

A Nárczihegyen adott lehetőségek, a falu szerves részeként, jó irányba terelik a fiatalabb korosztály érdeklődését. Egyre több a fiatal gazda a hegyen is: akikben még van ráérezés, kezdeményezés, ötlet és erő ahhoz, hogy csoda dolgokat műveljenek. Bárki megnézheti a hegy új dióültetvényét, vagy a bodzást, néhány megújított szőlőskertet, arborétumot, de arra is büszkék lehetünk, hogy egyre több virágoskert létesül, alighanem kiirtottuk a parlagfüvet, és van víz, villany, telefon és világháló! Csak valami hiányzik nagyon, évtizedek óta: az út. A közutakat minden falusi és erdőgazdasági vezetés elhanyagolta. Eddig! Reméljük, hogy az idei és a mostantól kezdve évekig tartó vidékfejlesztési programba Pula önkormányzata is pályázatokkal indul, és ezekből Zánka, Balatoncsicsó, Szentantalfa szőlőhegyeihez hasonlóan itt is jut majd az erdei és a hegyi utak végleges rendbetételére. Természetes, hogy az értelmiségiek, egyetemi oktatók, orvosok, jogászok, könyvtárosok, tanárok, kórusvezetők, ügyészek, dramaturgok – kik itt élnek közöttünk – szívesen segítenek mindenben, ha fölkérjük őket egy esemény emlékezetes előkészítésére, megtartására. Csak el kell indulni hozzájuk.

Ez is hozzájárulhat ahhoz, hogy a fiatalok megtelepedjenek, vagy otthonra leljenek itt.

NÁDOR István

Megfagyott muzsika

Mondják, hogy az építész olyan, mint a karmester, hiszen az *arkhitektész* szó *irányító-építőt, vezető-alkotót* jelent. Persze nem azon értelemben, hogy dirigál és vezényel, hanem azért, mert ő az, aki művészi kifejezést, valamint építészeti értéket ad a megvalósult épületeinknek és az épített környezetünknek.

A karmester is meghatározza az ütemét, lendületét, jellegét egy-egy zeneműnek, amitől egyénivé, művészié válnak a kottában leírt hangok. Ugyanúgy válnak az építész munkája során is *széppé, összhangban lévővé, egyedivé* a mérnöki dolgok.

Persze az anyagi valóságtól, ha úgy tetszik, a kottában leírt hangjegyeketől ő sem térhet el. Am ahogy egészen más egy TOSCANINI vagy egy Daniel BARENBOIM által előadott szimfónia, ugyanúgy más és megismételhetetlen minden építészeti alkotás is.

GOETHE a strassburgi székesegyház előtt állva misztikus elragadtatásában így sóhajtott föl: „*Baukunst als eine erstarrte Musik...*” – az építészet megdermedt, megkövült muzsika.

A mondás időközben közkeletűvé vált. Mégis, okkal merülhet föl a kérdés: Goethe mire gondolhatott?

Vajon a térben megjelenő harmóniák hasonlatosak a zenei összhangzatokhoz; vagy csupán arra, hogy az építész úgy helyezi egymásra az építőelemeit a térben, mint ahogy a zenész az övéit az időben?

Az építész elemei kézzelfoghatóak: az építőanyagok, a szerkezetek, a mérnöki rendszerek; amelyekből az építészeti koncepció teremt egységes egészet, a térbéli elemek harmonikus rendjét.

De az építészetet nem szabad összetéveszteni a mérnöki munkával. HAMVAS Béla gondolatait szabadon értelmezve, a mérnök és az építész között az a különbség, hogy a mérnöki munkának képlete, az építészetnek génusza van.

Mert a mérnöki tevékenység elvont, észszerű dolog, amely számokkal, mérhető mennyiségekkel dolgozik, az építészet pedig a művészet és a mérnöki tudományok határán végzett összetett alkotói tevékenység.

Egy épület létrehozatalában természetesen fontos a műszaki ismeretek magabiztos tudása, bizonyos társadalmi, szociológiai és környezeti összefüggések ismerete, az építészettörténeti mű-

veltség, tájékozottság a kortárs építészetben, de nélkülözhetetlen a kreatív, alkotói személyiség és képesség, a teremtő ihlet, amely a művészet alapja.

Az építészetet nem lehet csak mérhető, mennyiségi dolgokkal, matematikailag meghatározni, hiszen pont a *minőség* és a *szépség* az, ami megkülönbözteti a mérnöki tudományoktól.

Hogy valami miért szép, miért tetszik, azt nem lehet szabályokkal és mennyiségekkel meghatározni.

Azt csak úgy érezzük, elfogadjuk, mert vagy megszoktuk és a sajátunknak érezzük, vagy egyszerűen csak mert kötődünk hozzá, mint ahogy a rokonainkhoz és a szeretteinkhez.

Mert a körülöttünk lévő tárgyak, házak és városok olyanok, mint az emberek. Saját sorsuk és történetük van, amelyek meghatározzák a viszonyulásunkat egy-egy házhoz, templomhoz, faluhoz, vagy akár egy tájegységhez is.

Hiába kísérli meg a korunk civilizációja az egyetemes kultúra jegyében átalakítani és hasonlóvá tenni a különböző földrészek táji és természeti sajátosságait. Hiába próbálják a nagy multinacionális cégek a tömegtermelés jegyében rendszeresített árukkal elárasztani a Földünket.

Hiába próbálják a hivatalnokok és a jogászok az egységes jogrendszerre hivatkozva nemzetközi szabványokkal egységesíteni a környezetünket. Minden talpalatnyi földnek saját jellege és hagyománya van, amely meghatározza a viszonyulásunkat a körülöttünk lévő dolgokhoz.

Az ember önazonossága megkívánja a helyek önazonosságát. Ezért az építész legfőbb feladata az, hogy szerethető, *jelentésteljes* helyeket hozzon létre.

Bármi megváltozhatik, de az ember igénye és törekvése, hogy a saját személyiségét és az embertársaihoz fűződő viszonyát az építészetben próbálja meg kifejezni, és azzal összefüggésbe hozni, az nem.

Úgy látszik, hogy a *szépség* és *minőség*, mint a viszonyulásunk a dolgokhoz olyan művészeti fogalmak, amelyek hozzátartoznak az építészethez. A személyes énünk és a környezetünk között az építészet az, ami valóságot teremt, és emberi léptéket, jelentést ad a körülöttünk lévő világnak.

KRIZSÁN András

Vendégségben Berhidán

2014. szept. 13-án a berhidai Kertbarát Kör vendégei lehettünk volna valamennyien, hisz meghívtak bennünket, és erről többször is értesítést küldtünk, a közgyűlésen is meghirdettük. A berhidai kertbarátok meghívták a megyei kertbarát szövetség tagszervezeteit is. Mivel a sok eső miatt mindenki mentette a menthetőt vagy éppen családi elfoglaltsága volt, így a pulai kertbarátok közül csak ketten mentünk el a Berhidai Napok többnapos nagyrendezvényének részét képező, az iskola tornacsarnokában látható kertészeti kiállításra. Aki már járt megyei kertészeti kiállításon, Várpalotán az utóbbi években, az tudja, hogy a berhidaiaké szokott lenni a legszebb stand. Most is fölért a bemutatójuk egy megyei kiállítással.

Mint hírmondók jelentjük, hogy aki teheti, vegyen részt legalább egyszer az alkalmon, hiszen nagyon sok szép kertészeti terményt láttunk, sőt a vendéglátáson kóstolhattuk is az ebből készült ételeket, italokat. A vendéglátás után kulturális programot is kaptunk: megnéztük a város gyönyörű, XII. századi román templomát, több amatőr kézműveskiállítást és festménybemutatót.

Miután végignéztük az egész tornatermet betöltő kiállítást, KELLERNÉ SZÁSZ Anikó szakszerűen végigvezette a vendégeket, és elmondta a működésük és a lehetőségeik lényegét. Az 1974-ben alakult kertbarát-kör lelkes tagjai sok támogatót szereztek: ilyenek a burgonyakutató intézet, a kerti magokat előállító és csomagoló cégek, az általunk is ismert gyökéritatók. Megtudtuk, hogy a minden évben megrendezett kiállításnak évente van egy kiemelt zöldségféléje, amelyet sokoldalúan bemutatnak. Tavaly a burgonya volt a középpontban, az idén a hagyma. A továbbiakban egy-egy érdekes, nálunk nem vagy alig ismert zöldségfélével ismertetjük meg az olvasókat.

A *Borettana-hagyma* magját Olaszországból szereztek be. Ez a legédesebb hagyma, de finom zamata mögött ott a hagymaíz. Kóstoltuk, tanúsítjuk. Mint a többiek mondták: találka előtt is fogyasztható hagyma. A házigazdáink elmondása szerint a Kulináris-honlapon rendelhető a vetőmagja. A *lisszaboni fehér hagyma* igen finom, ropogós marad a sütés-főzés során; nem fő szét, de nem is hosszan elálló fajta.

Ki volt állítva *őszi, tavaszi, s magról kelő fokhagyma* is. Az *Impala-krumpli* a legkorábban érő fajta, tehát újkrumplinak való, de emellett elálló is. A *White lady* a leglisztesebb burgonya.

A *balatoni rózsakrumpli* és a *hópehelykrumpli* is szerepelt a kiállításon. A *Sarpo mira burgonya* jófajta, 10 évig visszarakható, nem fárad el a vetőmag. A gombabetegségeknek ellenáll. Zircen termeli HOFFER Ervin.

Egy nagy fej *csúcsoskaposzta* is volt kiállítva, magját Svájcból rendelték. Egyik jó tulajdonsága, hogy nem puffaszt. Láttunk vadgesztenye tüskés burkához hasonló *keserű uborkát, elefántagyarról* elnevezett csíkos paprikát.

Az *örmény uborka* egy jól megtermett spárgatökhöz hasonló. A kiállítottak legalább 60 cm hosszúak voltak, és 4–6–8–10 centiméter átmérőjűek. Elmondták róla, hogy nem érzékeny, savanyúságnak és fölszelve télire eltelve is kiváló.

A *42 napra érő paradicsom* a palánták kiültetése után 42 napra és attól fogva érik be. A magját a *Reinhartz tomaten* német cégtől hozatták meg. A *fogaskerek paradicsom* üreges, sokat terem. A hatalmas *befőző paradicsom* magját Erdélyből hozta az egyik kertbarát tagtársuk.

Láttunk több Hollandiából hozott *paprikafajtát*: fehérét, sárgát, pirosat, feketét és zöldet. A közös jellemzőjük a megszokottnál vastagabb hús volt. Egy-egy paprikának komoly súlya volt. Németországból édes *fűszerpaprikát, török paprikát* szereztek be. Az *aconkagua paprika* nagy, húsos, piros bogyójú volt. A *riücsü paprika* nagyon zamatos, paradicsompaprika ízű, de hosszúka bogyójú. Kóstoltuk, valóban igen ízgazdag.

Az apró *sárga patisszonokat* savanyúságként láttuk. A dekorációnak használt *óriáslevelű metélőpetrezselyem* levelei a lestyánéhoz, zelleréhez hasonlóan nagyok. A termet kerti cserjék, virágkompozíciók és díszterek is dekorálták.

Köszönjük minden kertbarát nevében a berhidaiak szép bemutatóját, lelkes vendéglátását. Kívánunk nekik erőt, jó időjárást a következő évek kertészkedéséhez, sok érdeklődő vendéget, hogy a lelkes kertbarátok csapata gyarapodjék!

2015 tavaszán ismét hívtak bennünket a berhidaiak magvásárra, ahol a főnti fajták egy részének a magját meg lehetett szerezni. Bár erről is küldtem értesítést, az érdeklődés elmaradt. Ennek ellenére a hozott magvakból néhány kertben fejlődik pár tő paprika és paradicsom próbaképpen. Érdemes kísérletezni, a kapcsolatot akár közvetlenül is fölvenni a berhidai kertbarátokkal.

BÚS Mária

Beérett a PUNKTE

Az, hogy milyen nagyon fontosak a különböző szakmai kapcsolatok (valamint egymásnak a segítése, illetve a tapasztalatoknak az átadása és az átvétele) az bebizonyosodott a kiskertekben is.

A tél elmúltával a pulai kertbarát közösségünknek a képviselői ellátogattak a közeli Berhidára, az ottani testvéregyesületünknek a bemutatójára.

Bús Mária titkár, valamint a férje ajándékot is hoztak a szomszédoknak, akik folyamatosan rá tudnak nézni a kiskertjükre, és – amennyiben szükséges – locsolni tudják a magokat és a palántákat.

Én is kaptam a négyféle – szokatlan nevű – magból és cserépbe ültetve, palántákat próbáltunk belőlük nevelni.

Nehezen akartak kibújni a földből, de május végén hirtelen szárba szökkentek, és ma közel száz szem kisparadicsom kapaszkodik az erős ágakba.

Nagyon jó minőségű karókat kellett vágni, amelyek majd elbírják a gyorsan súlyosbodó terhet.

Az Ignác-napi ünnepség után néhány nappal már lehet fogyasztani az illatos, jóízű saját termést.

Köszönöm Bús Máriaéknak és a PUNKTEnek, hogy megajándékoztak az élvezettel engem is.

A kapott magokat megpróbálom majd megmenteni, és szárítás után továbbadom a gyűjteményt.

Dr. GABNAI Margit

A berhidai kiállítás képei

A Pulai Önkormányzat 2015. májusi hirdetése

Tisztelt Lakosság!

Az alábbi terveinkről és tevékenységeinkről szeretnénk tájékoztatást adni:

I.

A falu központjában valaha volt három nagyobb tuja helyére – a gyökérzetnek a mielőbbi eltávolítása után – virágokat és padokat, illetve egy vagy két darab díszalmafát szeretnénk majd elhelyezni.

Ezzel egy szép virágos és színes központot hozunk létre a falu és az ide látogató és átutazó vendégeink számára.

II.

Ugyancsak a központban található és a különböző nyilvános plakátok elhelyezésére használt hirdető táblát szeretnénk az eredeti állapotába helyezni.

Vagyis egy időt és időjárást álló falutérképet vagy faluismertetőt szeretnénk csináltatni rá, és egyúttal a templom előtt lévő táblára is ezt tervezzük.

Ezt a Pulai Náczihegy Kertbarát és Tájgondozó Egyesülettel karöltve szeretné az önkormányzat véghezvinni, ezt ezúton is köszönjük szépen a PUNKTE-nek.

III.

A templomkertben lévő fa kivágásáról nyilvános képviselő-testületi ülésünkön döntötünk.

Az említett fa mérete veszélyeztette a templomot. E fa kivágásának további munkálatairól hamarosan gondoskodunk.

A templomkertben a további ágazás, illetve a száraz ágak eltávolítása is tervben van, a templomunk és a kertben lévő emlékművek állagának megóvása érdekében.

IV.

A központban lévő Veszprém és Tapolca buszmegállót egyelőre a költségvetési forrásból nem tudjuk megvalósítani.

De amennyiben lehetőségünk lesz rá, akkor egy pályázati forrásból mindenképpen szeretnénk majd fölállítani. Ez sajnos csakis így lehetséges.

V.

További fákat is szándékozunk kivágni: Veszprém irányában a Major utca végén bal oldalt lévő öt darab nagy nyárfát.

Ezeknek egy része már el van száradva teljesen, a többin is sok száraz ág van, ami veszélyezteti a közlekedést.

VI.

A falu végén lévő hídnál egy nagy átereszt elhelyezésével kapcsolatban megkerestük a Vízügyi Hatóságot.

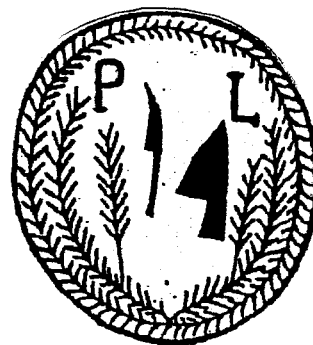
Egy olcsóbb és egy drágább árajánlatot is mellékelve kértük a segítségüket. A saját forrásunkat is fölajánlva önrészként kértük e kérdések a megoldását.

Sajnos, ez egy sokkal hosszabb folyamat mint ahogy azt mi gondoltuk, ezért kérjük a lakosság szíves türelmét.

Ezúton is fölhívjuk a lakosságnak a figyelmét, hogy a heti rendszerességgel megtartott polgármesteri fogadóórán, ahol általában a képviselők is jelen vannak, a falu életével kapcsolatos bármilyen kérdést lehetőség van megbeszélni.

Hasonlóképpen, a nyilvános testületi üléseken is várjuk az észrevételeket és a hozzászólásokat!

**Pula Község
Képviselő-Testülete**

Pula népesedési adatai

Lakosságszám (2014. december 31.)
(A Települési Szolgáltató Rendszer adatai)

Pula	fő
0–14 év	22
14 év fölött	185
összesen	207
0–18 év	31
19–62	139
62 év fölött	37
összesen	207

Lakosságszám (2015. június 30.)
(A Települési Szolgáltató Rendszer adatai)

Pula	fő
0–14 év	24
14 év fölött	181
összesen	205
0–18 év	33
19–62	138
62 év fölött	34
összesen	205

2014–2015. évi választási eredmények

Önkormányzati választás (2014. október 12.)

Pula

A polgármester-választás

A névjegyzéken lévő választópolgárok (fő)	Szavazóként megjelentek (fő)	Érvényes szavazólapok (db)
179	108	108

A jelölt neve	A kapott érvényes szavazatok
KERTÉSZ Lajos	53
SZENGER István Bálint	55

A képviselő-választás

A névjegyzéken lévő választópolgárok (fő)	Szavazóként megjelentek (fő)	Érvényes szavazólapok (db)
179	108	105

A jelölt neve	A kapott érvényes szavazatok
MOLNÁR Dóra	77
HOLCZER Balázs	82
PILLER Ferenc	23
PUSKÁS Szilárd	88
SZENGER István Bálint	52
GETTINGER Szilvia	54

Alpolgármester: **HOLCZER Balázs**

Időközi országgyűlési képviselő-választás (2015. április 12.)

(A LASZTOVICZA Jenő elhunytja miatt megüresedő képviselői helyre)

Veszprém megye, 3. számú egyéni választókerület

Pulai körzet

A névjegyzékben szereplő választópolgárok (fő)	Szavazóként megjelentek (fő)	Az érvényes szavazólapok (db)
178	76	75

Név	A szavazatok száma
PAD Ferenc	2
BUSI Erika	1
RIG Lajos	42
LADÁNYI György	1
SALLEE Barbara	2
FENYVESI Zoltán Mihály	27

Az úrkúti asszonykórus 1990-ben a Náczihegyen

(Azóta a hölgyek még szebbek, az erdő még nagyobb lett.)

JÁGER Tamás fölvétele

Fő utcai látkép a múltból

Híreink

Reményi Antal Iskola

Megkezdődtek a nagyvázsonyi kisiskola följújtás utáni kulturális közéleti központtá avatásának előkészületei.

Értesüléseink szerint (FRICK Józsefné REMÉNYI Anna) az intézményt az örökifjú, tevékeny és mindannyiunknak nagyon hiányzó REMÉNYI Antalról nevezik el.

Ő 1951-től pulai tanító, iskolaigazgató, tanácselnök, majd az első szabadon választott polgármester volt, és a nyugdíj előtti utolsó években Nagyvázsony Művelődési Házának az igazgatója.

A jeles közéleti értelmiség nagy családja – és véle a szerkesztőségünk is – sérelmezi, hogy a pulai lakóháza melletti – hétmillióért följújtott – Falumúzeum falán a temetés évfordulóján elhelyezett emléktáblát eltávolították, és azóta ismeretlen helyen tárolják a szakértő hivatal utasítása szerint.

Ugyanez a helyzet a Falumúzeumhoz illő erdélyi fafaragó művész, BLÉNESI Ignác gondolatébresztő kopjafájával is, amelybe egy nagyon is időszerű jelmondatot vésett: 'Ne hagyd el a szülőföldet!'

Ezt is az egyszer a faluba vetődött hivatalnok állásfoglalása miatt dugtuk el a templomkertbe, rontva egy ott már álló kopjafa hatását. Természetesen eltűnt a Falumúzeum környékéről az egykori Pulai Tűzoltóság korabeli szerkocsija is, amely fölhívta a figyelmet a Múzeumra.

Félmilliót nyert a PIK

Az alpolgármesterünk tájékoztatása szerint ötszázezer forintot nyert pályázaton a huszonnégy tagot számláló Pulai Ifjúsági Klub (PIK), és a havonta érkező tizenötezer forintot a tűzoltó szertárból átalakított klubhelyiségük bérleti díjaként átutalják az Önkormányzat számlájára, fejlesztési hasznosítás céljából.

Munkanélküliség?

A sajtóban hallott hírekkel egyezően, a kistelepüléseken is érződik már a munkanélküliek – illetve a közmunkások – számának a jelentős csökkenése.

Pulán júliusban már csak egyetlen közmunkára jelentkező férfi dolgozott (TREIER Gyuri), aki hajnalonként lekaszálta a közterületen lévő füvet, rendbe hozta a Náczihegyre vezető út

mindkét oldalát (az autókerülővel együtt) és ünnepi fogadásra is alkalmassá tette – a szereplők és a közönség számára – a Szent Ignác teret.

PILLER János, PÉTI Miklós, BÚS Mária, ZÉKÁNY Lajos, JÁGER Tamás pedig kora reggelként a közlekedést akadályozó erdőszeleket metszették vissza, illetve a Középső út csapadékvíz-elvezetőit tisztították meg és az önkormányzat által vásárolt murvát terítették el a közút vízmosásaiba.

Unoka

Egyre többet látjuk a Náczihegyen TARDOS Marika nemsokára két éves dédunokáját, MÓRICZ Leventét.

Kívánunk neki sok-sok boldog órát, a dédnagymama és az egész család által mintaszerűen ápolt kertben.

Gyermekáldás

2015. január 4-én megszületett Dr. ZÉKÁNY Balázs és Dr. SZEDRESI Dóra kisfia, ZÉKÁNY Benjámín (4250 gramm és 56 centiméter). Kívánunk neki jó egészséget; gratulálunk a szülőknél és a boldog nagyszülőknél!

Útjavítás

Köszönjük azoknak, akik az útjavításon dolgoztak: PILLER János (traktorral és utánfutóval), ZÉKÁNY Lajos, PÉTI Miklós, PUSKÁS Szilárd és JÁGER Tamás. Nem szabad elfelejtkeznünk azokról sem, akik apró kövekkel töltötték a vízmosa árkokat az elmúlt hónapokban (mint például ifj. KNOLL József). Ez tette lehetővé a murváréteg viszonylag szilárd elhelyezkedését a kövek között.

Művészetek Völgye

Tájékoztatni szeretnénk mindenkit, hogy az idei Művészetek Völgye fesztivál napijegyet igénylő programjaira Pula és Öcs lakosait még lakcímkártyával sem engedik be ingyen.

Senki sem próféta a saját hazájában?

Nagy öröm a számunkra az, hogy községünk mégsem marad ki a Művészetek Völgye programjából. Július 28-án, kedd este, a kapolcsi római katolikus templomban, Pula Ybl-díjas főépítészének zongoraművész kislánya, KRIZSÁN Kinga ad önálló koncertet.

MEGHÍVÓ

Pula község Önkormányzata, a Német Nemzetiségi Önkormányzata, a Pulai Ifjúsági Klub (PIK), valamint a Pulai Náczihegy Kertbarát és Tájgondozó Egyesület (PUNKTE) meghívja Önt és barátait

a 28. Náczihegyi ünnepre 2015. július 25-ére, szombatra.

A Náczihegyi ünnep programja:

10 órakor a templomban ünnepi szentmisét tart

PINTÉR Tamás Pius plébános atya (kántor: VÁNTUS Gábor).

Mise után közösen megnézhetjük a falu múzeumában a pulai hímzésekből készült kiállítást 11–13 óra között. A kiállítás a továbbiakban CSIPSZER Jánossal egyeztetett időpontban tekinthető meg.

16.45-kor indul az önkormányzat kisbusza a falu elejéről, a nyugdíjasok, mozgáskorlátozottak és fájós lábúak kérésére. Minden utcából fölviszi azon érdeklődőket az ünnepségre, akik a kapu előtt várják a falugondnokot. A helyszínen székeket és padokat biztosítunk az idősebb korosztály számára. A nézők visszaszállításáról is gondoskodik az önkormányzat.

17 órakor a Szent Ignác szobor erdei színpadán tartjuk az Ignác-napi ünnepséget.

Az ünnepség a **Himnusz** közös eléneklésével kezdődik.

Szóvivő: **NÉNINGER Jánosné PÉTI Mária**

- A megjelenteket köszönti **JÁGER István Tamás**, a PUNKTE elnöke
- Üdvözlőbeszédet tart **FENYVESI Zoltán**, a Veszprém Megyei Önkormányzat alelnöke.
- Az **Úrkúti Német Nemzetiségi Asszonykórus** német dalsokrot ad elő.
Kórusvezető: **FEHÉR Jánosné**.
- **VERS Kristóf** borverseket szaval.
- **BODNÁR György** kertészmérnök, ökológiai szaktanácsadó előadást tart az ökológiai szőlőművelésről.
- **SZÚCS László és TÓTH Loon**, a veszprémi Petőfi Színház színművészei szőlőhegyi vidámságokat adnak elő.
- A hagyományaink folytatásaként **CZIMMER Attila**, a PUNKTE tagja, náczihegyi szőlősgazda locsolja meg a 2014-es évjáratú borával a Szent Ignác-szobor lábát.
- Az ünnepséget a **Szózat** közös eléneklésével fejezzük be.

Az ünnepség után pogácsa és pohár bor mellett beszélgetésre várjuk a helyszínen a résztvevőket.

Utána a pincéknél családi tábortűz, borkóstoló és csillagvizsgálás hajnalig.

A vendégegyüttes, valamint a föllépőink vendégül látásáról a FISCHER-pince gazdái (PILLER János és családja) gondoskodnak.

Mindenkit szeretettel várnak a szervezők.